

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce: **L.V.S., nar. [REDACTED]**, státní příslušník V. socialistické republiky, zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 30. 6. 2015, č. j. 304909/2015-KKM,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 30. 6. 2015, č. j. 304909/2015-KKM, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále také jen „zastupitelský úřad“) ze dne 16. 4. 2015, č. j. 373/2015-Hanoj. Uvedeným usnesením zastupitelský úřad zastavil řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu spojené se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pro zjevnou bezpředmětnost.

Žalobce uvedl, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti odůvodňoval především tím, že se mu dlouhodobě nepodařilo zaregistrovat se v systému Visapoint, jehož prostřednictvím je nutné získat termín osobního podání žádosti. Systém Visapoint je pro občany V. záměrně nastaven tak, že jsou stanoveny kvóty počtu žádostí o vízum či pobyt. Kvóta je tak nízká, že žalobci se dosud nepodařilo registrovat k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ačkoli se o to pokouší po několik měsíců každý den. Proto nemůže z území České republiky vycestovat, neboť nemá jistotu, že se mu v systému podaří registrovat. Stanovení kvót pro V. a povinnost registrace v systému Visapoint žalobce označil za nezákonné. Odkázal na usnesení vlády České republiky č. 1205

z roku 2009 omezující přijímání žádostí na pobytová oprávnění prostřednictvím systému Visapoint. Takové omezení při podávání žádostí o povolení k pobytu na základě usnesení vlády, přijatého v režimu utajení, kvótami na počty osob, kterým bude umožněno vstoupit na zastupitelský úřad a podat žádost, je dle žalobce v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a též s ohledem k tomu, že se jedná o rodinu a její ochranu, i v rozporu s čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod a se směrnicí Rady 2003/86/ES.

Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014-41, který uložil Městskému soudu v Praze, aby se věnoval otázce fungování a zákonnosti systému Visapoint. Žalobce pak citoval závěry následně přijaté Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 10 A 175/2012-78, v němž městský soud konstatoval, že odmítl-li žalovaný a priori považovat nedostatečnou kapacitu systému Visapoint za možný důvod k upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, neaplikoval právní předpisy ústavně konformním způsobem a jeho rozhodnutí je nezákonné. Případ žalobce je příkladem funkčnosti systému Visapoint a jeho dopadu na vietnamské žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný se nijak nevypořádal s odkazem žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu, namísto toho odkazoval na překonanou či nepřiléhavou judikaturu. Správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu se zákonem, když nevzal v potaz situaci žalobce a praktickou dlouhodobou nemožnost získat na zastupitelském úřadě termín k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný pak tento nesprávný postup správního orgánu potvrdil.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve prospěch žalobce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný označil tvrzení žalobce o záměrné regulaci počtu přijímaných žádostí v systému Visapoint za spekulativní a nepodložené. Žalovaný se bránil tím, že od roku 2012 je na Velvyslanectví České republiky v Hanoji přijímán třetí nejvyšší počet žádostí o pobytová oprávnění na celém světě, proto lze stěží hovořit o jakémkoliv záměrně nastavené diskriminační politice zastupitelského úřadu vůči žadatelům ve V. Žalobci se opakovaně nepodařilo zaregistrovat se k volnému termínu z důvodu kapacitních omezení zastupitelského úřadu vyplývajících z úředních hodin. K usnesení vlády České republiky č. 1205 ze dne 12. 9. 2009 žalovaný uvedl, že usnesení se na žalobcův případ nevztahuje. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 AZS 242/2014-41, a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 175/2012-78 je podle žalovaného nepřijatelný. V navazujícím rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, Nejvyšší správní soud judikoval, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu představuje nástroj k ochraně subjektivních práv, nikoliv *actio popularis*. Předmětem projednání správního soudu nemůže být otázka fungování a zákonnosti systému Visapoint coby celku, ale posouzení otázky, zda v konkrétním případě došlo k porušení subjektivních veřejných práv žadatele. K systému Visapoint žalovaný uvedl, že jde o organizační opatření, pomocí kterého je transparentním způsobem realizován spravedlivý a rovný přístup potenciálních žadatelů k podávání žádostí o pobytová oprávnění, který současně slouží k zajištění důstojného komfortu žadatelů při jejich podávání, nicméně za podmínek objektivně limitovaného personálního obsazení zastupitelských úřadů. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 12. 3. 2015 podal žalobce na Velvyslanectví České republiky v Hanoji písemně prostřednictvím svého právního zástupce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, spolu se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Tento postup žalobce odůvodnil tím, že se mu nepodařilo zaregistrovat se v systému Visapoint, prostřednictvím kterého je nutné získat termín osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu. Zároveň uvedl, že na území České republiky studuje magisterský studijní program a nachází se v těžké situaci, kdy má problémy s oprávněností pobytu. Pokud by musel vycestovat z České republiky, musel by přerušit vysokoškolské studium. Vzniklo by podle něj riziko, že by byl nucen studium ukončit, v těchto skutečnostech spatřoval žalobce skutečnosti mimořádné.

Usnesením ze dne 16. 4. 2015 zastupitelský úřad řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu spojené se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zastavil pro zjevnou bezpředmětnost. Postup zastupitelský úřad odůvodnil tím, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti v důsledku rezervace termínu pro jiného žadatele nejsou samy o sobě způsobilé být dostatečným důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti. Zastupitelský úřad dále konstatoval, že žalobce nedostatečně zdůvodnil, jak došlo k tomu, že nedisponuje požadovaným pobytovým oprávněním, a co učinil, aby takové situaci včas a v souladu se zákony předešel. Z těchto důvodů zastupitelský úřad rozhodl žádosti žalobce nevyhovět a setrval na osobní přítomnosti žalobce v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Proti uvedenému usnesení žalobce podal rozklad. Namítal v něm, že se 23krát neúspěšně pokusil o registraci do systému Visapoint. Uváděl, že neúspěšné pokusy nejsou důsledkem rezervace termínu pro jiného žadatele, ale důsledkem toho, že je obětí nezákonných utajovaných kvót, které jsou stanoveny pro občany Vietnamu. Namítal, že stanovení kvót a povinnost registrace v systému Visapoint jsou nezákonné.

Podaný rozklad byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím ministra zahraničních věcí ze dne 30. 6. 2015. V odůvodnění bylo konstatováno, že k vydání napadeného rozhodnutí vedla zejména absence individualizovaného odůvodnění upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, když zastupitelský úřad odmítnul převzít odpovědnost za nastalou obtížnou situaci žalobce. Žalovaný odmítnul, že by požadavek sjednání termínu v elektronickém systému Visapoint u žádosti o dlouhodobý a trvalý pobyt nemělo oporu v zákoně. Povinnost osobního podání žádosti o povolení k trvalému a dlouhodobému pobytu je zakotvena v § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, přičemž k realizaci této povinnosti jsou vyhrazeny úřední hodiny zastupitelských úřadů. Systém Visapoint je přitom administrativně-technickým prostředkem sloužícím ke sjednání osobního termínu podání takové žádosti na příslušném zastupitelském úřadu. Žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008, podle kterého je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Povinnost registrace v systému Visapoint nezasahuje do základních práv a svobod žadatelů. Visapoint představuje veřejně přístupný rezervační systém, který v souladu s § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců umožňuje v úředních hodinách správního úřadu realizovat povinnost osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců má pak zastupitelský úřad v odůvodněných případech možnost od povinnosti osobního podání žádosti upustit. Takovými odůvodněnými případy je např. zejména závažný zdravotní stav žadatele, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106. Žalovaný uvedl, že samotnou

obsazenost termínů v systému Visapoint nepovažuje za důvod hodný kladného vyřízení žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Zásadní je vždy individualizované odůvodnění žádosti, což nebylo splněno. Podle žalovaného nebylo z žádosti žalobce zřejmé, proč se ocitl v takové pobytové situaci a proč nedisponuje pobytovým oprávněním ke studiu, které vykonává. Na danou výtku žalobce v rozkladu nereagoval, namísto toho opět odkázal pouze na komplikovanou situaci a na nemožnost přihlášení se v systému Visapoint. Žalovaný uzavřel tím, že žalobce neprokázal, že by jeho osobní situace naplňovala požadavek ve smyslu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, přitom soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 správního řádu.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím zastupitelského úřadu o zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců, kterou žalobce spojil se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

S odkazem na závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), soud připomíná, že jeho úkolem je posoudit, zda byl žalobce dotčen na svých veřejných subjektivních právech rozhodnutím správního orgánu vydaným v rozporu se zákonem, nikoli se výhradně zabývat fungováním systému Visapoint. K tomu Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku uvedl: „... a zabýval se tak primárně otázkou, zda správní orgány nezákonným způsobem zasáhly do práv žalobkyně a zda byly dány důvody ke zrušení jmenovaných správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto řízení naopak neposuzoval situaci žadatelů odlišných od žalobkyně ani fungování systému Visapoint jako celek. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (a případně v navazující fázi kasační stížnost) představuje nástroj k ochraně subjektivních práv žalobkyně, naopak není koncipována jako *actio popularis*. Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti nejsou koncipovány jako *actio popularis*. Žalobce, resp. stěžovatel je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn oslovovat si námitky vyplývající z práv třetích osob.“ (rozsudek ze dne 4. dubna 2013 č. j. 1 Afs 12/2013-30, bod 19)“.

Je třeba zdůraznit, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podává cizinec podle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců zásadně na zastupitelském úřadu. Rovněž podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31. 12. 2015, od 1. 1. 2016 je pravidlo obsaženo v odst. 16 uvedeného ustanovení) platilo, že žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně a zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Výklad příslušných ustanovení byl podrobně podán v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, který vycházel z dříve judikovaných závěrů ohledně osobního podávání žádosti o víza a možnosti správního orgánu od osobního podání žádosti upustit, přijatých Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, publ. ve Sb. NSS č. 2387/2011.

Ve stručnosti lze shrnout, že osobní podání je zákonem jasně stanovená a preferovaná forma podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (viz. důvodová zpráva citovaná v shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36).

Zákon o pobytu cizinců v § 169 odst. 14 ani na jiném místě nevymezil bližší podmínky pro upuštění od povinnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu osobně. „*Co se týče typových případů upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, zákon bližší podmínky nespecifikuje. Institut upuštění od povinnosti osobního podání žádosti tak v sobě obsahuje neurčitý právní pojem „v odůvodněných případech“, otevírající prostor pro uplatnění správního uvážení zastupitelského úřadu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 9 Aps 6/2010-106 konstatoval, že „o jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ Uvedená pasáž rozsudku devátého senátu se sice vztahuje k žádosti o udělení víza (§ 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), je však použitelná i pro výklad ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců.“ (bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36).*

V souzeném případě žalobce uváděl obdobné důvody, pro které se upuštění od povinnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu osobně dožadovala i žalobkyně ve věci řešené Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36. Soud k tomu uvádí, že žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat toho, že zavedený systém Visapoint je nefunkční a omezuje vietnamské státní příslušníky, neboť je záměrně nastaven v souvislosti s tajnými kvótami počtu žádostí o vízum či pobyt. Jak plyne z napadeného rozhodnutí a také obsahu předloženého spisového materiálu, důvodem, pro který se žalobci nepodařilo registrovat v elektronickém systému Visapoint za účelem sjednání si termínu k osobnímu podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebylo vyčerpání „*kvót počtu osob, kterým bude vůbec umožněno vstoupit na ZU ČR a podat žádost*“ v režimu utajení dle žalobcem uvedeného usnesení vlády, ale skutečnost, že termíny k podání žádosti v úředních hodinách zastupitelského úřadu byly z kapacitních důvodů vyčerpány. Tvrzení, že se tak mělo dít po dobu několika měsíců, žalobce ničím nedoložil, obsah spisového materiálu o takto dlouhé době neúspěšných pokusů žalobce nesvědčí. Důvodem pro zastavení řízení o žalobcově žádosti tedy nebylo stanovení žádných kvót, jimiž by měl být žalobcův přístup ke státním orgánům omezen v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Soud si z tohoto důvodu ani nevyžadoval usnesení vlády č. 1205 z roku 2009, kterého se žalobce dovolával. Souvislost se zásahem do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod a Směrnice Rady 2003/86/ES, která se vztahuje ke sloučení rodiny, pak soud v žalobcově případě, který žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nevidí.

Jak zastupitelský úřad tak žalovaný vycházely ze závěrů Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, a vysvětlily, že odůvodněnými případy, pro které upustí od podání žádosti o pobytové oprávnění osobně, jsou specifické osobní poměry žadatele představující nepřiměřenou zátěž, jakými jsou zejména zdravotní potíže žadatele,

nikoli samotná obsazenost termínů v systému Visapoint, bez individualizovaného odůvodnění žádosti.

Zdejší soud se s těmito úvahami plně ztotožnil. Skutečnostmi, které žalobce ke svému případu uváděl, tedy že se ocitl jako student na území České republiky a má problémy s oprávněností svého pobytu na území, se zastupitelský úřad a žalovaný zabývali. Odmítly však v rámci zákonem daného správního uvážení, že by tento stav, pokud žalobce neuvedl žádné bližší zdůvodnění, proč se v takové situaci ocitl, představoval odůvodněný případ ve smyslu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Soud nezjistil, že by přitom správní orgány překročily meze správního uvážení či správního uvážení zneužily.

Argumentuje-li žalobce tím, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby za dané situace přerušil vysokoškolské studium a riskoval, že se mu ve Vietnamu ani nepodaří žádost podat, pak si soud dovolí podotknout, že důvodem k vycestování z České republiky zpět do Vietnamu by měla primárně být skutečnost, že žalobce nedisponuje příslušným pobytovým oprávněním (*pozn. soudu: z tvrzení žalobce, obsahu správního spisu, ani z vlastní úřední činnosti není soudu znám opak; žalobce se na území České republiky v současné době zdržuje legálně z důvodu priznaného odkladného účinku podané žalobě*).

Důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí soud neshledal ani to, že žalovaný výslovně nereagoval na každou dílčí výtku žalobce v rozkladu, včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014-41. Soud má za to, že argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí postačuje a vyplývá z ní, proč žalovaný nepovažoval žalobcův rozklad za důvodný a proč důvody, které žalobce uvedl v žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, nebyly v rámci daného správního uvážení shledány jako ty, které správní orgány podřazují pod pojem odůvodněného případu ve smyslu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. února 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu